

си 200 жълтици, или да излѣза изъ бащината си кжща.

Всѣки вече знае, че българскиятъ обичай не позволява на дъщеритѣ да взематъ бащината си кжща, ако само сжществуватъ синове, и азъ бѣхъ принуденъ да дамъ втори пжтъ 200 жълтици и да се избавя отъ турското правосъдие. На душата ми бѣше твърде тежко, и азъ се решихъ да продамъ стоката си и да си завия края на нѣкжде.

Единъ день азъ повикахъ брата си, предадохъ му всичкото свое имане, дадохъ му кжщата си и помолихъ го да храни жената ми. Братъ ми ме обичаше твърде много, и затова, когато чу моето предложение, той ми рече така :

— Азъ ще да ида съ тебе, ако би ти отишелъ и въ пѣкъла.

Тежко бѣше да го убедя да остане дома и да варди бащиното ни огнище ; но братската любовъ е всемогжща. После дълги молби, братъ ми се съгласи да остане дома ; а азъ и моятъ шурей Стоянъ отидохме да се „шета“ по Стара-планина.

Азъ казахъ вече по-горе, че хайдутинътъ е най-щастливиятъ човѣкъ въ турското царство ; а моето сърдце търсѣше свобода, търсѣше честностъ, търсѣше правда. Само Стара-планина бѣше въ състояние да удовлетвори моитѣ желаня. „Благоразумнитѣ“ хора говорятъ, че отмъщението е свойствено само на дивитѣ и на кръвожаднитѣ народи ; а азъ мисля, че то е свойствено само на честнитѣ хора, които иматъ душа и сърдце, които ценятъ своето човѣческо достоинство и които се не наричатъ животни. Когато азъ излѣзохъ да се „шета“ по Стара-планина, то единствената ми цель бѣше да си отмъстя на турскитѣ звѣрове, които